

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 98.715 van 6 september 2001
in de zaak A. 96.485/VII-23.540.**

In zake : 1. XXX,
 2. XXX
 die beiden woonplaats kiezen bij :
 Advocaat B. VRIJENS,
 kantoor houdende te 9000 Gent,
 Kortrijksesteenweg 551

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX en XXX, beiden van XXX nationaliteit, op 16 oktober 2000 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 september 2000 tot bevestiging van de beslissingen van de Minister van Binnenlandse Zaken van 18 juli 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partijen op dezelfde dag hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissingen;

Gelet op de beschikking van 30 november 2000 waarbij aan de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H.VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 14 juni 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 10 juli 2001;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. HAEGEMAN die loco Advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partijen, van Adjunct-adviseur F. DE NEVE die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partijen komen België binnen op 1 september 1999 en verklaren de volgende dag zich vluchteling.

1.2. Op 18 juli 2000 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken twee beslissingen tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 20 september 2000 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissingen. De bevestigende beslissing ten aanzien van de eerste verzoekende partij is als volgt gemotiveerd :

"Volgens zijn verklaringen zou betrokkene een etnisch A. uit K. meerbepaald uit P. (gemeente G.) zijn. Betrokkene zou nooit politiek actief geweest zijn. Betrokkene zou samen met zijn echtgenote in februari 1999, omwille van de dreigende oorlogssituatie, K. verlaten hebben. Daar betrokkene's echtgenote hoogzwanger was en zwangere vrouwen vaak het slachtoffer werden van gruweldaden door S. militairen, zou betrokkene samen met zijn echtgenote, op aanraden van zijn vader in februari 1999, richting S. (A.) gevlucht zijn, alwaar ze tot 18 februari 1999 in een vluchtelingenkamp zouden hebben verbleven. Na de geboorte van hun zoon J. (18 februari 1999) zou het gezin onderdak hebben gekregen bij K. D. een (plaatselijke) inwonster van S.. Daar het Rode Kruis betrokkene en zijn gezin niet meer zou kunnen ondersteund hebben en betrokkene zou vernomen hebben dat hun woning in K. vernield was zou hij besloten hebben samen met zijn echtgenote en kind richting België te vluchten. Betrokkene vroeg hier asiel aan op 2 september '1999. Hij wenst niet naar K. terug te keren omwille van de moeilijke na-oorlogse situatie (huis vernield, gevaar voor mijnen, enz.).

Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat hij een gegronde vrees dient te koesteren in de zin van de Vluchtelingenconventie bij een eventuele terugkeer naar K.. Sinds betrokkene's vertrek is de situatie immers gevoelig gewijzigd. Overeenkomstig resolutie XXX aangenomen door de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties op 10 juni 1999 hebben de S. troepen en autoriteiten zich immers uit K. teruggetrokken en zijn het bestuur en de controle in K. volledig in handen van de internationale gemeenschap. In geval van moeilijkheden kan betrokkene zich wenden tot die internationale gemeenschap, die ernstige

inspanningen levert om de veiligheid te garanderen en de orde en de rust te herstellen met het oog op een normalisering van het dagelijks leven in K..

Het feit dat betrokkene woning in K. vernield is, is bovendien een probleem van socio-economische aard en ressorteert als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van bovenstaande Conventie.

Aangezien uit betrokkene opeenvolgende verklaringen, en rekening houdend met de fundamenteel gewijzigde (politieke) situatie in K., blijkt dat zijn asielaanvraag kennelijk ongegrond is, meent de Commissaris-generaal dat het in de gegeven omstandigheden niet noodzakelijk is om betrokkene te horen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève ingeval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 18 juli 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

De beslissing ten aanzien van de tweede verzoekende partij is als volgt gemotiveerd :

"Volgens haar verklaringen zou betrokkene een etnische A. uit K., meerbepaald uit P. ' (gemeente G.) zijn. Betrokkene zou nooit politiek actief geweest zijn. In februari 1999 zouden S. de nabijgelegen dorpen zijn binnengevallen. Aangezien betrokkene zwanger was en zwangere vrouwen vaak het slachtoffer werden van gruweldaden door S., zouden betrokkene en haar echtgenoot in februari 1999 besloten hebben richting S. (A.) te vluchten, waar ze 'op 15 februari 1999 aankwamen. Tot de geboorte van haar zoontje J. (18 februari 2000) zou het gezin in een vluchtelingenkamp hebben verbleven. Daarna zou het gezin tot 25 augustus 1999 onderdak gekregen hebben bij K. D., een inwonster van S.. Rond april of mei 1999 zou betrokkene van -haar schoonouders vernomen hebben dat hun woning volledig vernield was. Verder zouden ze ook vernomen hebben dat het drinkwater in P. vergiftigd was. Eind 'augustus 1999 zouden betrokkene en haar echtgenoot uiteindelijk besloten hebben richting België te vluchten. Betrokkene vroeg hier asiel aan op 2 september 1999. Betrokkene wenst niet naar K. terug te keren omwille van de moeilijke na-oorlogse situatie (onder andere woning vernield).

Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat zij een gegronde vrees dient te koesteren in de zin van de Vluchtelingenconventie bij een eventuele terugkeer naar K.. Sinds betrokkene vertrek is de situatie immers gevoelig gewijzigd. Overeenkomstig resolutie 1244 aangenomen door de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties op 10 juni 1999 hebben de S. troepen en autoriteiten zich immers uit K. teruggetrokken en zijn het bestuur en de controle van K. volledig in handen van de internationale gemeenschap, die ernstige inspanningen levert om de veiligheid te garanderen en de orde en de rust te herstellen met het oog op een normalisering van het dagelijks leven in K..

Het feit dat betrokkene woning vernield is, is bovendien een probleem van socio-economische aard en ressorteert als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van bovenstaande Conventie.

Aangezien uit betrokkene opeenvolgende verklaringen, en rekening houdend met de fundamenteel gewijzigde (politieke) situatie in K., blijkt dat haar asielaanvraag kennelijk ongegrond is, meent de Commissaris -generaal dat het in de gegeven omstandigheden niet noodzakelijk is betrokkene te horen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige

aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigeringsbeslissing door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 18 juli 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.”.

2.1. Overwegende dat de verzoekende partijen een eerste middel aanvoeren dat als volgt luidt :

“1. Eerste middel: schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de hoorplicht en de rechten van verdediging.

Dat verzoekers dd. 19 juli 2000 bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een dringend beroep indienden tegen de beslissing van weigering van verblijf dd 18 juli 2000 hen betekend door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse zaken.

Dat verzoekers bij de behandeling van zijn dringend beroep door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet mondeling werden gehoord.

Dat door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen de hoorplicht en de rechten van verdediging geschonden worden, wanneer hij een bevestigende beslissing van weigering van verblijf neemt ten aanzien van verzoekers zonder deze uit te nodigen voor een verhoor waarin zij hun relaas en standpunt kunnen doen kennen.

Dat nochtans de Raad van State van oordeel is dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die steunt op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen.

Dat de bevestigende beslissing tot gevolg heeft dat verzoekers België dienen, te verlaten. Dat niet kan ontkend worden dat door voormelde beslissingen, gesteund op verzoekers persoonlijke gedragingen en dito motieven, verzoekers belangen, meer zelf verzoekers vrijheid en leven, zwaar bedreigd en/of aangetast worden.

Dat ook VAN HEULE in " *Vluchtelingen. Een overzicht van de wet van 6 mei 1953*" meent dat gezien de bijzondere persoonlijke aard van de (on)ontvankelijkheidsbeslissingen een mondeling interview door de Commissaris-generaal zich opdringt.

Dat de Commissaris-generaal bij de behandeling van het dringend beroep moet nagaan of verzoekers naar hun land van herkomst kunnen worden teruggeleid. Dat enkel in een mondeling verhoor verzoekers uitgedrukte persoonlijke vrees kan worden geëvalueerd.

Dat verzoekers derhalve bij de behandeling van hun dringend beroep door die Commissaris-generaal mondeling dienen te worden geïnterviewd.

Dat verzoekers rechten van verdediging geschonden werden doordat zij niet de kans kregen tijdens een mondeling verhoor op het Commissariaat-generaal hun relaas uiteen te zetten.”;

2.2. Overwegende dat, wat de beweerdde schending van de rechten van de verdediging betreft, het volstaat op te merken dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een administratieve en geen jurisdictionele overheid is; dat de rechten van verdediging bijgevolg als zodanig niet van toepassing zijn op de procedure van dringend beroep; dat, wat de ingeroepen schending van de hoorplicht betreft, er geen tekst het

horen van verzoekers voorschrijft; dat enkel is vereist dat verzoekers in verband met een dergelijke zwaarwichtige maatregel nuttig voor zijn belangen konden opkomen; dat verzoekers deze mogelijkheid hadden bij het indienen van het beroepsschrift dringend beroep en er gebruik van maakten daar uit het administratief dossier blijkt dat zij in de hen door het Commissariaat-generaal toegestuurde vragenlijst een verklaring hebben afgelegd; dat de verzoekende partijen bovendien niet aantonen hoe een eventueel verhoor op het Commissariaat-generaal alsnog zou kunnen leiden tot een gunstige beslissing, nu zij geen van beide ook maar pogen aan te tonen hoe zulk een verhoor alsnog de vaststelling dat de aangevoerde socio-economische problemen niet onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève vallen kan tenietdoen; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.3. Overwegende dat de verzoekende partijen een tweede middel aanvoeren dat als volgt luidt :

“2. Tweede middel: schending van het artikel 1, A(2) en artikel 33 (non-refoulementbeginsel) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, van de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Dat de bestreden beslissingen de artikelen 1, A(2) en 33 (non-refoulementbeginsel) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen; de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schenden, wanneer deze stellen dat wanneer deze stellen dat verzoekers geen gewag maken van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en dat verzoekers problemen van socio-economische aard zijn (verzoekers beschikken er niet meer over een woning) niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie vallen.

Dat verweerder niet rekening te houden met het feit dat verzoekers van A. origine en afkomstig zijn uit K..

Dat verzoekers problemen kenden met de S. autoriteiten waardoor zij genooddaakt waren hun land te ontvluchten.

Dat sinds maart 1999 in K. de grootste humanitaire catastrofe plaatsvond sinds WOII.

Dat de XXX autoriteiten in gans K. een grootschalige etnische zuivering doorvoerden. Dat elke etnische A., indien niet vermoord, het land werd uitgedreven.

Dat het subjectieve element van verzoekers vrees voor vervolging bij een terugkeer door verweerder verwaarloosd werd.

Dat de « Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, UNHCR, januari 1992 » in tal van paragrafen het subjectieve element van de vrees van de vluchteling benadrukt.

Par 38: « *Les mots craignant avec raison recouvrent donc à la fois un élément subjectif et un élément objectif et pour déterminer l'existence d'une crainte raisonnable les deux éléments doivent être pris en considération.* »

Par. 40 : « *La prise en considération de l'élément subjectif implique nécessairement, une appréciation de la personnalité du demandeur* » en par. 52. : « *Le caractère subjectif de la crainte d'être persécuté implique une appréciation des opinions et des sentiments, de l'intéressé* ».

Dat verzoekers in K. getuige waren van een door de S. gevoerde bloedige repressiecampagne en gewelddadige verdrijving uit hun land. Dat verzoekers door de S. bedreigd werden. Dat zij nog steeds angst hebben en in geen geval, na alles wat er gebeurd is, naar hun land durven teruggaan.

Dat immers verzoekers angst bevestigd wordt door de vaststelling dat de regio in geen geval als politiek stabiel kan beschouwd worden, daar in eerste instantie de nieuw verkozen president van de XXX, K., ook de terugkeer van het XXX leger naar K. eist. Bovendien vrezen de K.A. uit de internationale belangstelling te vallen en de dupe te worden van de nieuwe aanstelling van een "democratisch" president (cf. De Morgen, "K. vreest te dupe te worden", dd. 01. 10.2000, cf. stuk 2).

Dat desondanks de aanwezigheid van een internationale troepenmacht het (etnisch) geweld in K. opnieuw opblaait. (cf. artikel uit "De Morgen" dd. 14.02.2000 "Etnisch geweld laait weer op in M.", stuk 2 en "Declaration against acts of violence and intimidation aimed at K. political leaders", dd. 11.08.2000, <http://www.alb-net.com/Pipemail/kccnews/2000-August/000154.html>)

Dat uit het rapport van Amnesty International 'XXX'(K.). Update from the field", dd. januari 2000 blijkt dat de toestand in K. momenteel verre van optimaal te noemen is (cf. <http://www.amnesty.int/ailib/countries/ind1x470.htm>)

Het rapport stelt in K. een 'disturbing increase in human rights abuses (p. 1) vast, verder "there has been little progress towards the full deployment of an international civilian police force in K." (p. 2) en "there has been a marked increase in criminality in K. and the administration has been unable to establish a functioning judicial system (p. 4).

Dat, gezien de huidige politiek onzekere toestand in hun land en gezien de bloedige oorlog die er plaats heeft gevonden waarvan zij getuige waren, verzoekers bij een terugkeer naar hun land vrezen opnieuw wegens hun origine het slachtoffer te worden van vervolging door het terugkerende XXX (S.) leger.

Dat derhalve de beslissingen genomen ten aanzien van verzoekers niet afdoende gemotiveerd zijn omdat verweerder met alle elementen van de zaak (subjectieve element van verzoekers vrees en de politieke toestand de facto in K.) geen rekening hield.

Dat, door een bevestigende beslissing verzoekers te betekenen, verweerder de artikelen 1,A(2) en 33 (non-refoulementbeginsel) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 schendde, daar verzoekers bij een terugkeer naar K. nog steeds vrezen voor vervolging wegens hun origine.”;

2.4. Overwegende dat de Commissaris-generaal als determinerend motief doet gelden dat de door verzoekers ingeroepen motieven ter ondersteuning van hun asielaanvragen niet kunnen aangenomen worden om te besluiten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie; dat hij daartoe de volgende elementen aanvoert : de algemene S. repressie t.a.v. de A. gemeenschap in K. en de oorlogssituatie in K. zijn niet meer actueel daar overeenkomstig resolutie XXX aangenomen door de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties op 10 juni 1999 de S. troepen en Autoriteiten zich uit K. hebben terug getrokken en de regio onder internationaal bestuur en toezicht werd geplaatst; in geval van moeilijkheden kan betrokkene zich wenden tot die internationale gemeenschap; het feit dat de bezittingen van verzoekers in K. zouden zijn vernield is een probleem van socio-economische aard dat als dusdanig niet binnen de werkingssfeer van de Vluchtelingenconventie valt; dat aldus de bestreden beslissing de feitelijke en juridische overwegingen bevat die eraan ten grondslag liggen; dat uit de persartikels die verzoekers ter ondersteuning van hun betoog bijbrengen weliswaar zou kunnen worden afgeleid dat de regio politiek onstabiel is en dat er sporadische opflakkingen van geweld bestaan, maar dat daarin geenszins sprake is van een hervatten van de S. repressie ten aanzien van de etnische A. in K. en dat daaruit geenszins blijkt dat verzoekers, in weerwil van het oordeel van de Commissaris-generaal, onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève zouden

vallen; dat dienvolgens de schending van artikel 33 van dat verdrag niet dienstig kan worden aangevoerd; dat het tweede middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op veertienduizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zes september tweeduizend een, door :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de H.	C. VERHAERT,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VERHAERT.

M.-R. BRACKE.